

LIBRUM ARGUMENTORUM

Quae in hoc primo tomo Myſteriorum Domini Noſtri continentur. pag. 1
Myſterium Incarnationis JESU CHRISTI Dei, & hominis. pag. 1
Nativitas Domini noſtri, & quidquid ad hoc pertinet Myſterium. 19
Myſterium Circumciſionis. Circumciſio Judaica, & Chriſtiana. Circumciſio Spiritualis, vetus, & nova. 39
De Sancto Nomine JESU. 53
Myſterium Epiphaniae. 66
Myſterium Transfigurationis. 93
Ablutio Pedum. 105
Myſterium Paſſionis JESU CHRISTI generatim. 114
Continuatio Paſſionis JESU CHRISTI, ubi agitur de qualibet parte ſingillatim. 131
De Doloribus interioribus Salvatoris in horto Olivarum. ibid.
Judae Proditio. 142
Captura Salvatoris in horto Olivarum. 145
Quid acciderit Domino noſtro apud Annam, & Caipham. 147
Lapſus Sancti Petri. 152
JESUS ſiſtitur coram Pilato. 157
JESUS mittitur ad Herodem, a quo contemnitur. Injuriae quibus affectus fuit in Herodis aula. 159
Novi conatus, quos exerit Pilatus, ut JESU CHRISTI vitam tuatur. 162
Ignava Judicis hujus politica, & quid ibi uſque ad Salvatoris condemnationem contigerit. ibid.
JESUS CHRISTUS cum Barraba comparatus. ibid.
Flagellatio Domini Noſtri ad Columnam revincti. 163
Spineae Coronae impoſitio. 166
Expoſitio verborum illorum: ECCE HOMO. 167
Quid praecerit condemnationem Filii Dei quouſque ad Calvarium adductus fuit. 169
Quid accidit poſt damnationem Filii Dei uſque dum pervenit in Calvarium. 171
Crucifixio JESU CHRISTI, & quid acciderit in Cruce. 173

BIBLIOTHECA CONCIONATORUM THEOLOGICA, COMPLECTENS DOMINI NOSTRI MYSTERIA.

MYSTERIUM INCARNATIONIS, JESU CHRISTUS DEUS, & HOMO, &c. MONITUM.

Q UO Verbi Incarnatio ſit ſons, atque principium omnis felicitatis Mortalium, eſt etiam primam myſteriorum, quae Salvatoris Perſonam reſpicunt. Scio equidem nimis inſequenter de ſoggeſtu verba fieri de hoc Myſterio, eo quod die Annuntiationis Sanctiſſimae Virginis, quo Verbum aeternum Caro factum eſt, Concionatores, ut plurimum de Matris laudibus loquuntur, quin in Filii humiliationibus immorentur: & tantum eſt hoc myſterium atque tam incomprehenſibile, ut ejus altitudinem admiratione potius, & ſilentio, quam ſermone aſſequamur. Sed quandoquidem Sancti Patres, Theologi, ac tot Volumina de hoc argumento conſcripta ſatis magnifice diſſeruerunt; opus noſtrum ſane maſtillon erit, & mancum ſi pratermiſerimus verba facere de precipuo, & maximo noſtrae Religionis Myſterio, quod fundamentum eſt ceterorum. Quae in re animadvertendum eſt 1. Adventum, & introitum Incarnati Verbi in Mundum duabus rationibus conſiſtere; altera quidem ſecreta, cum poſt beatiffimae Virginis conſenſum in illius ſinu conceptum fuit per operationem Spiritus Sancti; altera vero manifeſta, cum in lucem prodit in Bethleemico ſtabulo; unde factum eſt, ut ſepe duo haec Myſteria ſub uno tantum nomine Incarnationis Filii Dei comprehendantur; quantumvis ſint diſtinctiſſima, & ſecum valeant pertractari; quod ipſi conſilium ſecuti ſumus. 2. Neque ideo exiſtimandum eſt, per hanc diſtinctionem, ubi de Incarnatione loquimur, illud intelligendum eſſe unicum momentum, quo Verbum caro factum eſt, neque tempus, quo jacuit in utero Sanctiſſimae Matris: verum etiam comprehendendi ea, quae inde conſecuta ſunt, effectus, omniaque bona, quorum adorabile hoc Myſterium fuit principium, & cauſa. 3. Animadvertendum quoque eſt, quamquam hoc argumentum non pertractetur ipſo Annuntiationis die propter ſuperius allatam rationem, hujus tamen Argumenti Sermonem loquumur nanciſci poſſe in Adventu; & nescio, utrum inveniri poſſit alterum argumentum magis Chriſtianum, uberius conſolatione, & aptius ad ciendos in fidelibus animabus ſenſus ſpei, animique grati erga incomparabile hoc beneficium.

PARAGRAPHUS PRIMUS. & omnes in aeternam damnationis poenas incurrerant. Hanc autem adeo nobilem naturam poenitentia incurrere, ac reprobari non decere, & ne unum quidem hominem ad finem suum pervenire poſſe, incommodum viſum eſt. Ratio altera deſumitur ex diſcrimine, quod inter Angelos, hominesque peccata intercedit. Angeli quippe per propriam voluntatem peccarunt, quin ab ullo tentarentur, & in ſcelus pertraherentur, & mera nequitia exitit peccati eorum cauſa, cui nullam praetereſſe poſſunt vel infirmitatem vel ignorantiam: cum e contra omnes Filii Adam nonniſi per patris ſui voluntatem peccaverint, & primus ille hominum parens ad Domini legem infringendam ſermonibus, ac illecebris ſathanae fuerit actus, & praeterea ab uxore deceptus, quam ipſam ſubductus Serpens ſefellerat. Alias praeterea cauſas, aliaque conſilia, propter quae placuerit Deo hominis potius miſereri, quam Angelis; conſtat enim propriam illius bonitatem in cauſa fuiſſe, quod a nobis exigit aeternis animi grati ſenſus, ne mereremur ſubire effectus juſticiae illius propter alia propriae voluntatis crimina adjecta illi, quod hereditario veluti jure a primis parentibus noſtris accepimus. 2. Fuſius ſermo inſtituti poſſet de praerogatione homini conceſſa, pro cuius ſalate incarnatione eſt, relinquens Angelos in ipſorum calamitate, quamvis natura eorum ſit noſtra praerogatio. Quid ipſi Deo feceramus, ut nobiliſſimis illis mentibus anticeremur? Nos inquam, quibus nihil inerat, quod allicere poſſet Deum, ut noſtrum rationem haberet, cum alioquin rei eilemus eorumdem ſce-

Incarnationis Myſterium in ſe ipſo tantummodo conſideratum, quin habeatur ratio Dominicae Nativitatis, redigitur ad tria, quae tres ſermonis unius partes poſſunt conſtituere: videlicet 1. Ad initium a Deo conſilium admirabili hac ratione homines ſalvos faciendi. 2. Ad conſilium hujus executionem, aſſumpto paſſibili, & mortali corpore in ſinu Virginis. 3. Ad ſenſus, qui occuparunt illum toto eo tempore, quo conſeſus jacuit in utero Matris. Pars prima. Quod ſpectat ad Dei conſilium de hominibus ſalvis faciendis, humanam aſſumendo naturam, quod Incarnatio vocatur; ubi narratum fuerit Deum optimum maximum, cum crearet Angelum quidem in Caelo, hominem vero in terris, & uterque per enorme ingrati animi vitium ab officio reſceſſerunt, debitam Creatori ſuo deſectantes obedientiam, conſilium iniuſte oſtendendi juſticiam quidem ſuam, Angelis poenam infligens, miſericordiam vero ſuam hominem ſalvans: 1. Aſſerri poſſunt rationes, quae impellere poterunt Supremum hunc rerum omnium Dominum, ut homini potius parceret, quam Angelo, cujuſmodi eſſe poſſunt gloriae ſuae ratio; quippe Angeli peccatum parti dumtaxat ſpiritus illorum obſueſcit; ſed omnes homines in protoparente ſuo peccaverant, & omnes in aeternam damnationis poenas incurrerant. Hanc autem adeo nobilem naturam poenitentia incurrere, ac reprobari non decere, & ne unum quidem hominem ad finem suum pervenire poſſe, incommodum viſum eſt. Ratio altera deſumitur ex diſcrimine, quod inter Angelos, hominesque peccata intercedit. Angeli quippe per propriam voluntatem peccarunt, quin ab ullo tentarentur, & in ſcelus pertraherentur, & mera nequitia exitit peccati eorum cauſa, cui nullam praetereſſe poſſunt vel infirmitatem vel ignorantiam: cum e contra omnes Filii Adam nonniſi per patris ſui voluntatem peccaverint, & primus ille hominum parens ad Domini legem infringendam ſermonibus, ac illecebris ſathanae fuerit actus, & praeterea ab uxore deceptus, quam ipſam ſubductus Serpens ſefellerat. Alias praeterea cauſas, aliaque conſilia, propter quae placuerit Deo hominis potius miſereri, quam Angelis; conſtat enim propriam illius bonitatem in cauſa fuiſſe, quod a nobis exigit aeternis animi grati ſenſus, ne mereremur ſubire effectus juſticiae illius propter alia propriae voluntatis crimina adjecta illi, quod hereditario veluti jure a primis parentibus noſtris accepimus. 2. Fuſius ſermo inſtituti poſſet de praerogatione homini conceſſa, pro cuius ſalate incarnatione eſt, relinquens Angelos in ipſorum calamitate, quamvis natura eorum ſit noſtra praerogatio. Quid ipſi Deo feceramus, ut nobiliſſimis illis mentibus anticeremur? Nos inquam, quibus nihil inerat, quod allicere poſſet Deum, ut noſtrum rationem haberet, cum alioquin rei eilemus eorumdem ſce-

BI-

BEAT

Handry Bibl. Cen. Theol. de Myſter. Tom. I.

